

КОСМОЕКОЛОГІЧНА МОДУЛЯЦІЯ МАЙБУТНЬОГО ДЛЯ МІСТОБУДІВНИХ ЦІЛЕЙ

В.В. Воробйов, О.С. Шило

ННІ «Придніпровська державна академія архітектури та містобудування»

УДУНТ, м. Дніпро

vivavo151151@gmail.com, olgashilo2016@gmail.com

Анотація. Розглянуто морфологічний та інші потенціали диференціації територій регіонів на основі обліку просторово-часових матриць космопланетарних екосистем Земля для структурування міст найближчого майбутнього.

Ключові слова: планета Земля; містобудівна структура; екосистеми; диференціація територій.

Annotation. The morphological and other potentials for differentiation of regional territories are considered based on taking into account the spatio-temporal matrices of the Earth's cosmoplanetary ecosystems for structuring cities of the foreseeable future.

Keywords: planet Earth; urban planning structure; ecosystems; differentiation of territories.

Постановка проблеми. Зміни просторово-часових сіток зв'язків у космопланетарних екосистемах Землі, з яких повинні проявлятися морфологія архітектури та містобудування доступного для огляду майбутнього, вимагають відповіді на запитання: на якій же фізичній та енергоінформаційній матриці — носії будуть створюватися ноосферно — екологічні поселення? [1],[3],[5],[6].

Мета дослідження — виявити основні аспекти трансформації генеральних планів міст з точки зору їх зв'язку із змінною фізичною та енергоінформаційною структурою екосистем планети Земля.

Результати дослідження. Епоха техногену у містобудуванні призвела до тотального конфлікту міст із структурою та механізмами функціонування космопланетарних екосистем. Маніфестація незаперечності екополісів не спрацювала через відсутність вбудованості їх планувальних структур у просторово-часову матрицю динаміки та еволюції космопланетарних екосистем.

Або, інакше, увійти до резонансних відносин між екоструктурою та функціонально-планувальною структурою міста. При цьому потрібно виходити

з об'єктивних уявлень про сучасну істоту цих екосистем, що змінюється, і про їх новий астропланетарний генезу. Виходить з того, а що, власне, визначає існування сучасних екосистем, що перманентно видозмінюються? І як це «щось» інтерпретувати під об'єктивні (симбіотичні) екополіси доступного для огляду майбутнього. Знаючи походження та вектор розвитку — поєднання всіх учасників екосистем — від літогенної основи та пов'язаного з нею рельєфу, до різних симбіозів живих організмів та зв'язків між ними, а також особливості впливу на них поточного комічного циклу, можна підібрати відповідні формотворчі ефекти для вирішення генерального плану такого екополісу. Підібрати моделі вписування в планову матрицю зв'язкових каркасів екосистем, моделі навантажень за кожним типом зв'язків, моделі інших процесів.

Розмірковуючи про роль космічних циклів та їх прояви в організації земних екосистем, потрібно виходити з об'єктивного віку Землі, з об'єктивної фрактальної інтерпретації цього віку у планувальній структурі екополісу.

У давнину генеральний план населених місць містив елементи морфічної відповідності верствам (циклам) розвороту та згортання Всесвіту та його окремих «шарів». Число верств життя Всесвіту і кількість верств — кілець у генеральному плані населеного місця були однаковими. Пропорції між ними — теж. Так само як і розбивка на внутрішні сектори. А також формоутворюючі ефекти будівель усередині секторів [1],[2].

Таким чином, "кільця" забудови в генеральному плані населеного місця створювалося за принципами резонансної відповідності з вібраціями "шарів" — відгуків у Всесвіті. Правила підбору вібраційних відповідностей між кільцями генерального плану поселення та верствами Світобудови були визначені з моменту прильоту переселенців з інших зоряних світів на Мідгард-Землю.

Кількість опорних кілець у поселенні пов'язувалося з кількістю активізованих у біополі людини тонких тіл (принцип «матрьошки» стосовно окремого мешканця). Залежно від космопланетарного циклу кількість активних верств змінювалося, що призводило зміну структури генерального плану населеного місця.

Люди, проживаючи Вселенські цикли, то «згортали свої біополя», то «розвертали» їх, розширювали кількість зв'язків між зовнішнім та внутрішнім світом людини, між світом Землі та Космосом. Кожен цикл життя Всесвіту диктував свою геометричну конфігурацію будівель та ділянок, яка підбиралася під частотні діапазони вселенського циклу та вселенського шару.

Однак, при цьому враховувався і комплекс історичних верств Землі як планети. Таким чином, генеральний план населеного місця був фракталом накладання шаруватості світобудови на шаруватість планети, між якими була шаруватість біополя людини. Вона резонувала і з тими, і з іншими. Що,

власне, і знову актуалізувати в умовах формування об'єктивних (симбіотичних) екополісів майбутнього на основі прояву принципово нової космоекологічної модуляції поверхні Землі для містобудівних цілей

Реалізація резонансного механізму відбувається через активізацію нашого ДНК. У людині є ДНК, які не сумісні з брехнею. Відсутність резонансу із Землею та з Космосом і є брехня. Гармонія — це світло і Сила Глобального Розуму (планети) з Розумом Всесвіту через Розум людини. Так вважають ті, хто почав досліджувати такі явища. Про розум Всесвіту і Розуму планети Земля почали говорити ще кілька століть тому [2],[4].

Таким чином, генеральних планів поселень із семантикою та космоекологічною модуляцією, не пов'язаною з резонансними процесами, Стародавні цивілізації не створювали. Тільки принцип фрактальної подібності матриці генерального плану населеного місця і плану окремого житлового будинку «шарової матрешки» Світів — шарів Світобудови, відбитих з «шарової матрешки» планети, забезпечував явище просторово-тимчасового резонансу між ними. При обов'язковому вмінні входити в співналаштованість з ними будь-яку людину, яка живе в цьому будинку або населеному місці. Сонастроєність забезпечувалася спеціальними моделями (укладами) життя людини, що ритмічно повторюються. Це був період абсолютної гармонії між усіма видимими та незримими структурами на планеті та у Всесвіті. Настав час згадати правила будівництва гармонійних населених місць.

Важливо й інше: в давнину геометрична конфігурація силового каркасу «Кремнієвого Розуму» Планети мала інший вигляд і набагато більший розмір осередків, але менше їх число. Їх конфігурація та величина істотно впливали на властивості місцевості всередині кожного такого модульного елемента. Осередки визначали лісорослинні умови, структуру та ступінь складності біоценозів, а також розмір та масу окремих організмів. Насамперед — рослинних. І, зрештою, показники біоти загалом [2],[4].

Повернення до ідеї відтворення в екологічних будівлях та спорудах принципу Осірування Світів — найважливіше завдання, яке вирішується в ході проектування об'єктивних екополісів. Якщо виходити із знань зниклих давніх цивілізацій, описаних у манускриптах, то треба стверджувати, що геометрична конфігурація фізичного контуру будівлі або решітки генерального плану поселення в нашому світі створюється як проекція форми, що існує у світі вище метрики і модуляції простору, що йде, а в тому, свою чергу — в ще більш високому світі, і так далі. Всі форми вишиковуються, таким чином, у системі осьової залежності. Вони виявляються ніби на одній струні, вібрації якої пов'язані з усією етажеркою світів, або з певною частиною. Показники

самої осі, її здатність поєднати конкретну групу вище йдуть Світів, формуються конкретним типом геометричної зміни рельєфу.

Насамперед — його випуклими формами. З вузлом висхідного та зустрічного, низхідного енергоінформаційного потоку, що визначається силовим кристалом планети. Тобто кристалом, що має саме пряме відношення до кремнієвої структури (сфери) Землі. Кристал, як і будь-яка система, набуває ознак життя з моменту, коли крім симетрії у просторі з'являється симетрія у годині та симетрія у русі [1].

Симетрія в русі — це обертальний, коливальний, коливально — обертальний (прецесійний) і пульсуючий — обертальний рух.

Симетрію в часі слід розуміти, як повторюється одна і та сама подія через рівні проміжки часу, причому кількість їх у великому циклі постійно.

Простір, час та рух — атрибути матерії. Четвертий атрибут матерії у подібній моделі — взаємодія. Існує симетрія у взаємодії. Усі чотири атрибути матерії передбачається використовувати у полідинамоморфічній та поліеволюційній об'ємно-просторовій структурі об'єктивного екополісу.

При такому підході він буде просторовою структурою, симетрія частин якої динамічна і еволюційна одночасно. З одного боку, вона оборотна, тобто циклічно повторює чергування спочатку закладених у нього типи просторових ґрат. З іншого боку — вона незворотня, тобто містить структури, зміни яких не можливі, а ступінь симетрії при цьому постійно зростає.

Технологія усвідомленого управління симетрією об'єктів містобудування у тих їх зв'язку з духовності людини у давнину була поширеною. Йдеться про теургію, яка ще недавно існувала у всіх народів. Теургія — це вчення про синтез науки та мистецтва, це навчання навичкам, як за допомогою геометричної форми будівель, генеральних планів населених місць та інших просторів, за допомогою їх симетрій та ритмів досягти чудових співвідношень, за яких у людини виявляються чи не божественні властивості. Тобто властивості бачити світи незримі і в різних аспектах взаємодіяти з ними, входити до них, досягати їх, входити з ними до Єдиного Цілого [2].

Симетрія за принципами теургії створювалася й у просторах будинків, й у просторі земельних ділянок, зокрема — з допомогою спеціальних морфологічних схем розміщення дерев за її посадці. Людина, яка знаходилася в точці осі симетрії, набувала найвищих духовних якостей і наділялася великою силою. Це відбувалося як у житлових, так і храмових просторах. Це відбувалося у місті загалом. Конкретний геометричний тип простору був із конкретним Богом (Розумом) — високорозвиненою енергетичної сутністю, що має фантастичними здібностями, не доступними людині. Найкращою формою при цьому було коло в плані, конус з кутом розчину відповідного Розуму —

Бога, циліндр та купол. Причому, як конусів, так купола використовувалося строго задане число опорних елементів (стійок, колон). Опори, що виконують роль осциляторів, їх діаметр і матеріал, підбиралися з розрахунку створення ними того чи іншого ефекту інтерференції хвиль, у центрі яких виникала «божественна розумна сутність», що у взаємодію Космосу з організмом людини, викликаючи у ньому вищі духовні здібності.

Відмінною особливістю об'єктивного (симбіотичного з космопланетарними екосистемами) екополісу майбутнього є не ідея «сліпого повернення в природу», «сліпого, механічного вписування у фрактальну структуру силового сітчастоподібного каркасу світобудови». функціонування природи на вищій рівень. Бо жити людині і людству можна і потрібно лише в організованіших місцях, ніж організована сама людина. Тільки так він еволюціонуватиме. Інакше виникають процеси деволуції.

У екополісах, що створюються зараз, таке завдання навіть не передбачається. Вони технократичні від "А" до "Я". Справжнього повернення у природу й у них передбачається. Це означає, що такі екополіси не вписані до неї. Вони, як і раніше, їй антагоністичні. Або інакше вони не екополіси. Вони є, образно кажучи, така ж помилка, як колись помилкою була модель Сонячної системи, в центрі якої була Земля.

Вбудованість екологічних поселень у кристалічний силовий каркас планети допоможе людям духовно еволюціонувати навіть за умов «Збірного Всесвіту», за умов Світу Землі, як конструктор «Лего» зібраного з форм життя, завезених сюди з інших зоряних систем. Організація відносин у процесі еволюції стоїть набагато вище, ніж фізичне вдосконалення середовища.

Все вищезазначене призвело авторів до необхідності розробки наступних наукових теорій, що формують об'єктивні основи проектування екобудівництва та екопоселень:

- теорії антенуючого проектування екологічних будівель та екологічних міст;
- морфологічної архітектурно-містобудівної гліфології;
- теорії планувальної інтерферометрії;
- теорії містобудівної планифонії;
- архітектурно-містобудівної мандалології;
- теорії трансконвертаційної тріалектичної екоархітектури та екоградобудування;
- теорії симбіотичної екоархітектури та екомыстобудування;
- теорії архітектурно-містобудівної мандорології;
- теорії трансконвертаційної тріалектичної екоархітектури та екоградобудування;

- теорії симбіотичної екоархітектури та екоградобудування;
- теорії архітектурно-містобудівної мандорології;
- теорії антенуючого проектування об'єктів екологічної архітектури та містобудування;
- теорії багатовимірної екоархітектури та містобудування;
- теорії екологомістобудівної інтерферометрії;
- теорії енергоінформаційної комплементарності в екоархітектурі та містобудуванні;
- теорії пространствено-часової динаміки (оборотності) та еволюції (незворотності) ноосферно-екологічних будівель та ноосферно-екологічних поселень;
- теорії космопланетарних циклів для архітектурно-містобудівного проектування;
- теорії відображення фрактальності всесвіту в структурі архітектурних та містобудівних об'єктів;
- теорії сприйняття архітектурно-містобудівних об'єктів новими поколіннями людей з числом прямих і зворотних зв'язків, що постійно збільшується, з простором і часом;
- інших теорій; всі вони зараз у розробці.

Висновки. Трансформація ендегенних, екзогенних та антропогенних факторів наростає. Це з тим, що астропланетарні умови існування планети Земля змінюються. Вона, з усією Сонячною системою, у 2012 році перетнула галактичний екватор, піднявшись над ним, і увійшла до сектору космічного простору, наділеного підвищеним рівнем радіації. Політ у новому секторі діятиме тисячі років. Почали змінюватися природно-кліматичні, екологічні та інші умови життя Землі. Почала змінюватися частота функціонування нашої планети загалом. У зв'язку з цим у людей та тварин почали змінюватися і генкоди. Людство та інші форми життя почали перетворюватися на нові види. Люди кардинально змінюється система потреб у створенні міст. Колишні підходи до міст скоро втратить актуальність. Процес цей відбувається досить швидко. Він не розтягнутий на століття та тисячоліття. Він уже реєструється та досліджується вченими.

Показані в роботі підходи до формування об'єктивних екоміст майбутнього, розроблені на основі запропонованих авторських теорій містобудування можуть забезпечити трансформацію міст для їх адаптації до нових умов.

Література

1. Воробйов В.В, Мерілова І.А. Матриці зумовленостей в історії архітектури майбутнього / Архітектурний вісник КНУБА: Наук. — Вироб. Збірник /Відповідь. ред. Куліков П.М. — К.: КНУБА, 2018. — Вип. 16. — С. 360-367.
2. Воробйов В.В. Екополіс. Світ Зоряного майбутнього. — Дніпро: Журфонд, 2020. — 812 с.
3. Воробйов В.В., Шило О.С. Кількісно-якісні стрибки у містобудуванні / Будівництво, матеріалознавство, машинобудування: Зб. наук. праць. Вип. 48. Ч.2. Дніпропетровськ, ПДАБА, 2009. — С. 179-186.
4. Жак Фреско, Віктор Воробйов. Проектування майбутнього. Архітектура поселень (серія «Обличчям до лица»). — Міжнародний видавничий дім "Усвідомлення", 2018. — 858 с.
5. Маслова Н.В. Періодична система Загальних Законів Світу — М.: Інститут холодинаміки, 2005. — 184 с.
6. Етьєн Кассе. Коли минуле стає майбутнім.— С.-Пб: Вектор, 2009. — 192 с.